Csermely Péter: Még nem kés?

2012 december 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ha egy politikai alakulat a választók akaratából kétharmados parlamenti többségre tesz szert, akkor nemcsak lehet?sége, nemcsak joga, hanem lerázhatatlan kötelessége, hogy ezt az er?t használja.

Nem kevésszer, nem sokszor, hanem pontosan annyiszor, ahányszor az ország érdekében szükségét látja. A nagyarányú felhatalmazásból fakadó kiemelt felel?sség nemcsak a technikailag kétharmados fölényt igényl?

döntésekre érvényes, hanem átvitt értelemben is, minden egyes kormányzati intézkedésre. Arra is, amellyel visszavonnak egy korábbit. Mert most egy ilyenre van szükség.

Senki nem vitatja, hogy a magyar fels?oktatás rendszeréhez hozzá kell nyúlni. Nem hallani olyan hangokat, amelyek szerint pont jól van minden, úgy, ahogy van. Nyilatkozataik szerint az ágazat minden szerepl?je látja az anomáliákat, és kész bármilyen tárgyalásra és egyeztetésre, hogy a jelenlegi szerencsétlen helyzetb?l ki lehessen mozdulni. A fels?oktatás rendkívül érzékeny terület, az itt hozott esetlegesen rossz döntések nemcsak az ország jöv?jére, hanem elnyújtott jelenére is hatással lesznek.

Márpedig az államilag finanszírozott keretszámok drasztikus csökkentésére irányuló terv rossz. És nem els?sorban napi politikai szempontból szeretném ezt elemezni. Ha a Fidesznek és a KDNP-nek politikailag káros, hogy diákok ezrei tüntetnek, hogy folyamatosak a tiltakozások, hogy az oktatásügynek sikerült összehoznia egy kormányellenes egységet egy olyan rétegben, amelynek a tagjai igenis nagy érdekérvényesít? képességgel rendelkeznek, nos, az legyen a Fidesz és a KDNP problémája. Oldják meg. Ha például Hoffmann Rózsa oktatási államtitkár netán felajánlaná a lemondását, a kormányf?nek érdemes lenne elfogadnia.

Ami ennél fontosabb, hogy az ingyenes fels?oktatási fér?helyek számának ez a szigorú csökkentése több ponton is szembe-megy azzal a filozófiával, amely egyébként helyes, s amely a kormány legtöbb intézkedésének hátterében határozottan kimutatható. Az egyik az államadósság és általában az eladósodás elleni küzdelem fontosságának hangsúlyozása, a másik pedig a hazánk jöv?je szempontjából kulcsszerepl? aktív rétegek részben támogatása, részben helyzetbe hozása.

Dermedten állok az érvelés el?tt, miszerint a tandíj attól kevésbé, s?t egyáltalán nem lesz tandíj, ha a diákhitel felvételéb?l fakadó halasztott adósságtörlesztési kötelezettségnek nevezzük. A diákhitel kiegészít? körülményként jó dolog, de csaknem kizárólag erre alapozni a fels?oktatás finanszírozását nem lehet.

A prioritások kialakítása is érthetetlen. Ha egy ország saját gazdasági erejéb?l egyszerre tud biztosítani egyes, Európában régen megsz?nt vagy soha nem létezett ingyenes szolgáltatásokat, és a ténylegesen ingyenes fels?oktatási helyek arányaiban magas számát, az az ország gazdag és sikeres. Ha ugyanezt hitelek felvételével fedezi, akkor nem gazdag, és ugyan érezheti magát sikeresnek, de csak addig, amíg el nem kezd gondolkodni, amikor a nyakába szakad a gazdasági válság. Ha a válság következményeképpen arra mozdul el, hogy nem tart meg egyes, Európában régen megsz?nt vagy soha nem létezett ingyenes szolgáltatásokat, de mindenáron megtartja, s?t növeli az oktatásra fordított összegeket, akkor az az ország zúgolódva és elégedetlenül bár, de a jó irányba indul el. Ha ezt fordítva véli helyesnek, akkor – egyébként ugyanúgy zúgolódva és elégedetlenül, mert ezt megúszni nem lehet – a vesztébe rohan.

S mindezen ellentmondások még meg vannak fejelve azzal, hogy az egész projektet el?készítetlenül, érdemi

egyeztetés nélkül, egyik napról a másikra zúdítják az érintettek nyakába.

Ám mindez még korrigálható. Akár ma is.

Csermely Péter - mno.hu

Ajánló